Vara sau iarna, pe timp însorit sau pe vreme mohorîtă, tot mai mulți oameni ai muncii, de toate vîrstele, iubitori ai excursiilor și drumețiilor, petrec — la sfîrșit de săptămînă — clipe plăcute de destindere, urcînd către culmile munților, în tovărășia odihnitoare a pădurilor de brad. De fiecare dată cabanele din Bucegi sau Retezat, din Făgăraș sau Rarău, din Apuseni și Ciucaș, de pretutindeni își deschid — ospitaliere — porțile pentru a primi pe îndrăgostiții de munte, aer și soare.

În contextul unei drumeții sau excursii popasul la cabană reprezintă, desigur, o etapă binevenită de odihnă după o zi „plină" în care — neobosit — ai colindat prin masivul preferat și oricum un refugiu atunci cînd se apropie înserarea.

CERCUL „Tinerețe fără bătrînețe"

Sportul la cabană...

Dar s-a făcut ziuă. Excursioniștii și-au strîns rucsacurile și, cu puteri înnoite, sînt gata să ia pieptiș alte și alte trasee. Foarte bine. În fond nu pentru asta au și urcat la munte?

Din păcate întîlnim însă și altfel de „turiști", pentru care cabana are o atracție de magnet. O atracție în sens negativ, însă. Pe acești turiști îi găsim fie la bufet (de multe ori adevăratul turist nu poate servi un ceai sau o gustare!), fie în jurul tonomatelor sau pe băncile din vecinătatea cabanei „încingîndu-se" la cîte un joc de table ș.a.m.d.

Adevărul este că pe cărările de munte întîlnim tot mai mult turiști autentici, care valorifică la maximum popasul lor la cabană. Se odihnesc, firește, dar sînt preocupați și de desfășurarea unor activități recreative prin odihnă activă, mai ales atunci cînd sînt temeri de schimbare a vremii (și la munte asemenea temeri se ivesc mereu!)

Iată cîteva exemple.

„Cum ajung la o cabană — ne scrie tovarășul **Aurel Chihale** din Pitești, **îmi asigur, bineînțeles, un loc de dormit peste noapte. Plec de acasă totdeauna avînd cu mine o minge de volei sau de fotbal. La cabane găsesc cu destulă ușurință amatori pentru o miuță sau pentru un joc în cerc. O dată, la Bulboci, am reușit să organizez chiar și un meci de fotbal în toată puterea cuvîntului. Două reprize a cîte... 30 de minute".**

„Anul trecut la cabana Cheia — ne povestea profesorul **Dumitru Matei, am organizat o tabără pentru pionieri. Cabana nu avea amenajări sportive. Le-am realizat noi: amatorii de fotbal și-au cioplit porți, voleibaliștii stîlpi, atleții o mică pistă — se înțelege fără zgură — și un sector de sărituri. Cred că oricine poate să facă puțină mișcare în jurul cabanei, să practice un sport sau altul, dacă manifestă, cît de cît, inițiativă și dorința de a elimina monotonia, îndeosebi în zilele cînd se anunță ceață sau vreme ploioasă".**

„Cu cîțiva ani în urmă — ne scrie un alt membru al cercului nostru, tovarășul **Petre Mărculescu**, din Ploiești, **exista în Bucegi o cabană, la Plaiul Mircii, lîngă care se afla amenajată o popicărie. Evident, nu o arenă de popice cu bitum, ci o amenajare simplă cu mijloace locale. Această popicărie se bucura de atenția multor turiști".**

„Fac deseori traseul Sinaia — Vîrful cu Dor — Scropoasa — ne scrie tovarășa **Eliza Munteanu** din Călărași. **O zi mă opresc la cabana Scropoasa, ale cărei împrejurimi sînt minunate, iar cînd vremea este frumoasă și, desigur, m-am săturat de colindat, prin împrejurimile cabanei, scot din rucsac bărcuța mea pneumatică și vîslesc o oră, două pe apele lacului din fața cabanei".**

Prin urmare, se poate petrece și altfel la cabană în acele zile în care dorința de a drumeți pe cărări de munte nu se poate înfăptui datorită pericolului de ploaie sau furtună. Cei care simt cu adevărat nevoia de mișcare nu au în general probleme atunci cînd este vorba să-și materializeze o preferință sau alta. Cu puțin spirit inventiv, cu o oarecare ușurință de adaptare la condițiile oferite de mediul geografic se pot realiza multe lucruri pe cît de frumoase pe atît de utile. În atari condiții o excursie, o drumeție își poate lărgi necontenit sfera, ea devine mult mai interesantă. Dorința de a o repeta — și eventual de a găsi noi forme pentru a o îmbogăți — se naște spontan. În această direcție nu există nici un fel de rețete. Exemplele folosite le-am consemnat doar pentru a semnala faptul că sport se poate face — și încă foarte bine — chiar și în jurul cabanei, pe un spațiu restrîns, fără „condiții speciale". Totul depinde de pasiunea noastră pentru exercițiu fizic, pentru mișcare, de dorința noastră de a face cît mai plăcute clipele petrecute sus la munte...

TIBERIU STAMA

MARCEL MARCEAU LA BUCUREȘTI

„Găsesc totuși timp pentru sport"!

Pe reprezentantul cel mai de seamă al pantomimei, oaspete al țării noastre în aceste zile, l-am cunoscut, în urmă cu aproape un deceniu și jumătate, pe marele stadion de la marginea Capitalei, abia ieșit atunci din mijlocul entuziaștilor tineri bucureșteni. Era în zilele Festivalului mondial al tineretului și studenților.

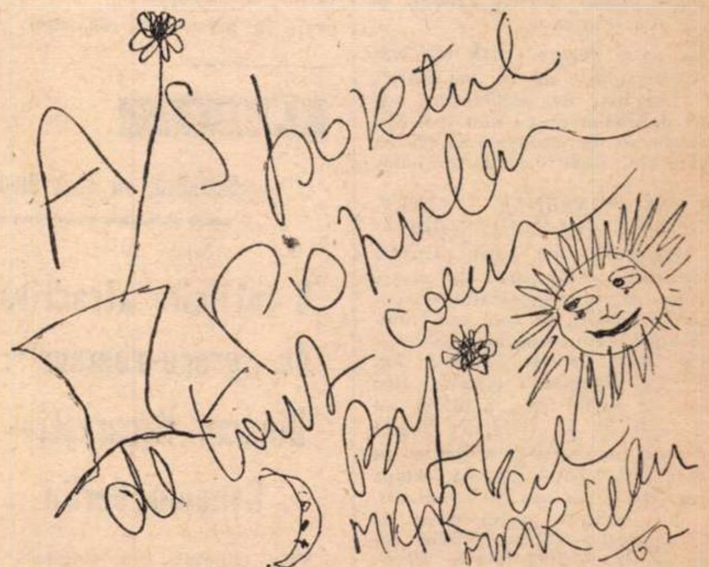
Marceau, tînăr și el (împlinise, cu cîteva luni înainte, 30 de ani), ne uimise deja cu poezia artei sale. Ceea ce nu știam încă era faptul că Marcel Marceau avea o a doua pasiune căreia îi dedica aproape tot atîta timp cît și repetițiilor pentru realizarea magistralelor sale creații: sportul. L-am însoțit în zilele următoare, de cîteva ori, la bazinul de natație și la sălile de sport din București. Înota ca un virtuos. La gimnastică, „excela" la paralele și mai ales la exercițiile care îl ajutau, după cum ne mărturisea, să-și mențină suplețea, siguranța mișcărilor, atît de necesare unui mim.

Firesc, cu prilejul noii vizite, l-am rugat să ne vorbească nu numai despre succesele sale artistice, ci și despre preocupările sportive:

— **„Sportul,** ne-a spus el, **îmi redă vigoarea tinereții. Nu mai sînt un „as" al înotului, al gimnasticii sau al scrimei. Dar nu las să treacă o singură zi fără obișnuitele exerciții la paralele sau fără să ridic de zeci de ori micile haltere care mă însoțesc pretutindeni. În rest, joc tenis, vîslesc... Iarna schiez sau patinez. Mă lupt însă cu... timpul. Ah, dacă repetarea fiecărei mișcări, a fiecărui gest nu mi-ar răpi atîtea zile, săptămîni, luni chiar!... Și totuși găsesc timp pentru sport!"**

S-a interesat apoi de cîțiva dintre sportivii noștri, de care își amintea încă din anul 1953, de rugbiști și, mai ales, de boxeri, despre succesele cărora aflase nu de mult. În încheierea convorbirii, Marcel Marceau ne-a rugat să transmitem sportivilor români urări de succese în activitatea lor viitoare.

A. C.

„Sportul popular", din toată inima, de la MARCEL MARCEAU

Se caută un buldozer!

— De ce au stagnat lucrările de amenajare a bazei sportive „Granitul" din Capitală —

Înainte era un teren nefolosit din incinta întreprinderii de prefabricate „Granitul" din Capitală. În vara anului trecut, aici au început lucrările de amenajare a unei baze sportive. Deunăzi, cînd am revenit la „Granitul", am găsit maidanul de altădată transformat într-un teren de fotbal cu gazon... Alături, „munți" de pămînt, cărora nu le înțelegeam rostul. De asemenea, nu puteam înțelege de ce pista de atletism a rămas în faza de trasare, fără zgură și fără bordurile care o delimitează, lăsîndu-ne impresia că lucrările au fost abandonate. Iată motivul care ne-a determinat să cerem explicațiile cuvenite președintelui asociației sportive „Granitul", tov. **Ioan Teodor.**

— Pînă acum cîteva săptămîni, totul a decurs normal: gazonarea terenului de fotbal, construcția gardului (din prefabricate), instalația electrică pentru nocturnă, amenajarea vestiarelor și grupului social. Acolo — continuă președintele asociației, îndreptîndu-și privirile către maldărele de pămînt — **a fost o groapă de gunoi pe care am umplut-o, într-un timp record, cărînd peste 4 000 de mașini cu pămînt. S-au făcut măsurătorile pentru terenurile de handbal, volei și baschet, s-a trasat pista de atletism, dar am fost nevoiți să întrerupem lucrările, la sfîrșitul lunii mai, din cauza lipsei unui buldozer, care să întindă pămîntul și a unui tăvălug pentru nivelarea și presarea pistei de atletism și a celorlalte terenuri.**

— Este vorba de o carență de ordin organizatoric?

— Am planificat banii pentru aceste cheltuieli, însă Întreprinderea de utilaj-transport, de pe lîngă Direcția generală de construcții montaj din Sfatul popular al orașului București, nu ne poate pune la dispoziție mașinile respective deoarece — justifică tovarășii de acolo — au comenzi mai importante. Nu știm cît de importante sînt celelalte comenzi. Sîntem însă convinși — pentru că și întreprinderea „Granitul" aparține de aceeași direcție și cunoaștem pulsul lucrărilor — că tovarășii de la „utilaj-transport" au la îndemînă toate posibilitățile să ne satisfacă cererea, întrucît lucrarea respectivă constituie o nimica toată față de posibilitățile lor. Și, sîntem „frați", ce naiba!... Dacă am avea buldozerul și tăvălugul am putea aduce și cele 10 vagoane de zgură, plătite de anul trecut unității C.F.R. Triaj-București, care ne somează în permanență să le ridicăm, iar baza sportivă ar fi dată în folosință în maximum o lună de zile. Așa însă, cine știe cînd vom termina.

Așadar, din cauza lipsei unui buldozer și a unui tăvălug treburile au fost lăsate baltă. Iubitorii sportului de la „Granitul" așteaptă totuși terenurile. Atît tinerii, cît și vîrstnicii vor să se relaxeze după o zi de muncă — practicînd sporturile preferate. Și trebuie să se țină seama de această dorință firească.

TR. ANDRONACHE

NICI SUSPENDAT NU SE ASTÎMPĂRĂ...

Arbitrul V. Pădureanu — care a condus, recent, meciul de fotbal Portul Constanța — Metalul Tîrgoviște, din categoria C — ne relatează un fapt care-și merită pe deplin locul la rubrica noastră.

La terminarea partidei, unul dintre spectatori l-a lovit cu brutalitate pe jucătorul Simionescu de la Metalul Tîrgoviște. Bătăușul a fost identificat în persoana fotbalistului DROS de la Electrica Constanța. Echipa sa avea meci în deplasare, dar Dros rămăsese acasă fiind suspendat. Ce s-o fi gîndit agresivul jucător al Electricii? **„Dacă nu pot să dau în deplasare, măcar aici! Chiar dacă pentru asta o să aștept 90 de minute".** Și a dat...

Sîntem curioși să aflăm ce o să-i... dea comisia de disciplină?

NU IESE FUM FARA FOC

Cu un an în urmă, elevii școlii generale din Ghijasa de Sus, raionul Agnita, regiunea Brașov, și-au amenajat un frumos teren de sport pe un spațiu care le fusese repartizat în mod legal, cu acte în regulă.

Toamna, conducerea C. A. P. din comună, forțată de împrejurări, a depozitat și apoi a treierat pe acest teren o mare cantitate de trifoi. Normal ar fi fost ca, după ce și-a făcut treaba, C.A.P. să curețe locul de gunoiul rămas (o nimica toată, vreo ...20 de tone) lăsînd elevilor terenul curat, așa cum îl găsise. Lucrurile s-au petrecut exact invers. Gunoiul a stat și a putrezit acolo toată iarna, pînă cînd elevii, văzînd că nu mai au la ce uși să bată, s-au hotărît, în frunte cu tov. GHEORGHE DÎRMAN, directorul adjunct al școlii, să-și deretice singuri ...singurul lor loc de sport. O parte din gunoi a fost arsă, alta — 20 de căruțe și mai bine — cărată de elevi în timpul lor liber. Au fost instalate apoi porți de fotbal și de handbal. Și a început activitatea.

Bănuiți, probabil, că Sfatul popular comunal l-a felicitat pe tov. Dîrman pentru inițiativa arătată? Da de unde! Dimpotrivă, directorul adjunct al școlii a fost... amendat cu 50 de lei pentru faptul că a ars o parte din gunoi, deși operațiunea fusese făcută respectîndu-se toate normele legale de securitate.

Acum, că tot a ieșit... fum la Ghijasa de Sus, poate că se vor lua măsuri pentru a se asigura elevilor condiții — măcar elementare — de practicare a sportului. Și, poate, nu numai elevilor!

CA SENIOR SE PERMITE...

Tovarășul **I. Crăciun,** instructor sportiv la asociația „Arieșul" Turda, ne răspunde la nota apărută în numărul 5284 din 20 mai, prin care se criticau atitudinile nesportive ale echipei de juniori în meciul cu Chimica Tîrnăveni.

Însușindu-și cele arătate de noi, tovarășul I. Crăciun precizează că vinovat de abaterile semnalate s-a făcut DOAR jucătorul EMIL BOGDAN, care — pînă la eliminarea sa de pe teren — a vociferat, s-a certat cu coechipierii, a protestat la deciziile arbitrului.

Instructorul I. Crăciun, altminteri apreciat pentru activitatea sa, își reproșează că nu l-a scos din echipă pe recalcitrant înainte ca arbitrul să fi dictat, pe bună dreptate, această decizie.

„Din discuția purtată cu Emil Bogdan, ne scrie tov. I. Crăciun, **a reieșit că acestuia îi este indiferentă comportarea sa într-un meci de juniori, deoarece, peste puțin timp el va împlini vîrsta senioratului".**

Poate că tovarășilor din conducerea asociației sportive „Arieșul" nu le va fi totuși indiferentă o asemenea mentalitate!

Rubrică redactată de VALERIU CHIOSE și DAN GÂRLEȘTEANU după scrisorile corespondenților noștri